

Medlemmer udtale sig som Venner af Forsvaret, og saa samtidig dermed sige: Sa det er ikke værd at tænke paa Pengene dertil, før denne Sag foreligger som Noget, der endelig vedtaget. Nei, er man virkelig en Ven af Landets Forsvarsvæsen, følger man før ikke at staa med tomme Hænder, naar Sagen skal sættes i Værk. Jeg hører ikke til dem — det veed alle ærede Medlemmer her i Thinget meget godt — som absolut kræve, at vi skulle afholde alle disse Udgifter af de Midler, som vi have, eller af de Indtægter, som Statskassen ordinært kan skaffe tilveie. Alle vide, at jeg til alle Tider, hvor der har været Tale om dette — det skal jeg gjentage ogsaa idag — er villig til, hvis man virkelig vil gaa til saadanne Foranstaltninger, som efter min Mening og ganske særlig efter deres, som ifølge deres Stilling og Uddannelse forstaa sig paa det, ere nødvendige til Forsvaret, naarsomhelst at gaa med til at fremskaffe en stor Del af disse Midler paa den Maade, man flere Gange har talt om, nemlig ved Hjælp af en rimelig Indtægts- og Formueskat, og de Herrer skulle altid finde mig her i Thinget paa dette Standpunkt, uanset, hvorledes Forholdene ere lige overfor et Ministerium. Men det siger jeg dog, at vil man virkelig disse Forsvarsforanstaltninger, er det høist letfindigt at stille sig paa en saadan finantiel Job, at man i Realisationsøjeblikket staaer med bare Hænder; thi da vil man ganske sikkert aldeles Intet opnaa. Men jeg skal gaa til en anden Reform, som i een Henseende spiller en stor Rolle for vor Fremtidsudvikling og med Hensyn hertil er af samme Betydning for vort Folk, forsaavidt det skal leve og bestaa og være mellem de kultiverede Folkeslag, og det er vor Skolereform. Det er Noget, som Alle have været enige om ogsaa her i Thinget, at en Skolereform kan ikke ventes gennemført paa en tilfredsstillende Maade, naar vi ikke af Statskassen ville yde Bidrag dertil, der endogsaa ere temmelig betydelige. Det er en Reform, som vi længe have havt liggende for os, og som hviler paa os og bør hvile paa os med et stort Tryk. Hvor meget ville de Herrer kalkulere den aarlige Statsudgift til en Skolereform til? Det er ikke godt at sige, men jeg veed, at jeg ikke overdriver, naar jeg siger, at der maa vi tænke os et Tal som en halv Million. Naar jeg siger det, haaber jeg, at de Alle ville finde, at jeg nævner et meget moderat Tal. Det er mig om at gjøre ved alle de Tal, jeg nævner, ikke at sige Mere, end at Enhver maa sige: Du har ikke nævnt Mere, end hvad vi maa sige er en absolut Nødvendig-

hed. Det kan ikke hjælpe noget, naar man staaer og taler, som jeg gjør i dette Dieblif, til en Forsamling, der helst vil se Alt saa lyst som muligt, om jeg vilde tillade mig at overdribe til den anden Side. I en saadan Taabelighed vil jeg nødig gjøre mig skyldig. Jeg nævner Tal, som efter min Overbevisning ere de mindste, der kunne være Tale om. Der er ogsaa Tale om og har været Forhandlinger om en Sag, som maaste mange af de Herrer ikke mene, men som jeg mener og er fuldstændigt overbevist om, at Mange med mig mene er absolut paatrængende — og til Syvende og sidst mener vel de fleste det — og det er, at vi faae gennemført Revisionen af vore Lønningslove, og det i den Betydning, at ikke saa faa af vore Embedslønninger blive noget forhøiede, før ikke at sige dem alle gennemgaaende. Naar jeg siger dette, er det Noget, som Enhver kan forstaa, at jeg ikke siger særlig for Embedsmændenes Skyld alene, men netop for det Forholds Skyld, hvori Embedsmændene staa til Almenvællet. Der vil ogsaa gaa meget Betydeligt dertil; der maa man ogsaa tænke sig et Tal. Jeg har hørt et Tal udtale af en Mand, som netop hørte til de Folk, som vilde have en Nedsættelse paa vore Statsindtægter mindst af et Par Millioner, thi hans Foredrag dreiede sig netop om, at man jagtens kunde tænke at slaa et Par Millioner af, og han nævnedes dog en Million som Tillæg til Embedsmændenes Lønninger. Jeg vil nu ikke sige saa meget, jeg vil hellere sige smaat og altsaa sige: Lad os paa den Konto sætte et Minimum, blot en halv Million aarlig; lad os idag nøies med at sætte denne Sum. Det er vel min Overbevisning, at det vil vise sig at være for lidt, men lad os kun i denne Hækkelse af nødvendige Udgiftsforøgelser blive staaende ved den halve Million Kr. Men saa er der jo, som min ærede Sidemand her forleden Dag henledte Opmærksomheden paa, fremdeles tilbage Udviklingen af vore Samfærdselsmidler. Min ærede Sidemand omtalte i forrige Møde de betydelige Sernveisarbejder, som vare absolut forestaaende. Han henledede ogsaa Opmærksomheden paa Bygningen af Havne og Fyr. Sa, hvad Sernveisarbejder angaar, kunne vi ikke ret vel undlade at have Die for, at de absolut foreligger for os i en nær Fremtid, uagtet Alt, hvad der unegtelig allerede i saa Henseende er gjort. Vi have allerede foreliggende for os i denne Samling Sernveisarbejder til et Beløb af vel 14—15 Millioner Kr., og dermed er denne Rilde til store Udgifter i de nærmest følgende Aar ingenlunde udtømt. Det er meget rigtigt, naar idag Opmærksomheden er bleven hen-